

September 2021 – Začiatok školského roka

Ak by som toto leto po dovolenke dostala na výber, tak by som deti nedala do školy a ja nešla do práce.... Ale to sa nedá. Bola som nervózna. Keď som si predstavovala raňajšie zápchy a poobedňajšie naháňačky s krúžkami, úlohami, tak sa mi naozaj nechcelo. Netuším, je to tým, že som na nich sama, alebo je to cestovaním, alebo mám iba nerealistické očakávania a toto je život, aký má žiť každý človek? Tato naskočil do pracovnej mašinerie rovno po dovolenke. Mal síce ešte 2 dni a cítil dovolenkové blues, kedy sa tmoľil po dome a bol ticho, ale prešlo ho po 2 dňoch v práci.

Mňa držalo dlhšie a potrebovala som to vyrozprávať. Nejaká nebola príležitosť. Zato deti mi toho porozprávali dosť. Tu náš rozhovor s kreatívnou Gwenael pri večeri:

Gwen: ***Keď raz zomrieš, kto sa o nás postará?***

Ja: ***Tato by si našiel nejakú dobrú tetu.***

Gwen: ***Ok, a keď zomrie aj tato?***

Ja: ***Boh má vždy riešenie a určite by sa postaral.***

Gwen: ***Milla?***

Ja: ***Nie, Milla je ešte dieťa, to tak nefunguje....***

Gwen: ***Ludka s dedom?***

Ja: ***No, možno...***

Gwen: ***Hurá! Ok!***

Vtom sa zastaví, vybehnú jej slzy, objíme ma: ***Aj tak nezomri!***

Večerná romantika so Slavim. Dlho na mňa hľadá, vidím, že chce niečo povedať. Zadávam sa mu intenzívne do očí, aby som mu pomohla. „***Ty si taká krásna. Kvitneš do staroby.***“

Babina sa má lepšie. Z niekoľkotýždňového vracania ju dostal dedkov guláš. Teraz čakáme, že aj priberie a naberie dosť sily. Tato sa musí naučiť dobre masírovať, ale babina povedala, že mu to ide. Teda aspoň, keď sa naposledy snažil v nemocnici.

Babinina nezlomnosť je obdivuhodná. Napriek vracaniu a strate hmotnosti, zoslabnutiu sa nevzdáva. Tam, kde by ostatní už nemali chuť už ani nikoho vidieť, pri toľkej bolesti, babina vydrží aj tu najväčšiu. Dokonca aj zasmieje. Nevzdáva sa. S pokojom ide cez dni a čaká, kedy sa jej uľaví a bude lepšie.

Myslím, že je to lekcia pre nás všetkých, aby sme boli vďační za zdravie. Skúsím viacej spať.

Školský rok sa začal s pekným počasím. Po 2 dňoch prišiel víkend a jasne, že zatiaľ žiadne úlohy. Tato mal nejaké víkendové oslavy a preto sme sa rozhodli ešte využiť letné počasie. S Elenkou sme našli chatu nad Skalicou a 2 dni strávili takmer celé vonku v prírode. Chatka bola ešte taká, ako za nášho detstva: umakartová, bez kúrenia, takže nám v noci bolo riadne zima a spali sme v bundách. Ale ako povedala Milla: „***Majú fantastické vankúše a paplóny! Môžeme si ich zobrať domov?***“ Takže sa nám spalo ako v bavlnke.

V piatok večer sme si prešli Skalické námestie s mohutným kostolom a kláštorok. A vystopovali sme si, kam si na ďalšie ráno pôjdeme kúpiť skalický trdelník.

V sobotu sme si ho aj kúpili, ale nejako nás prekvapilo, že je iný, ako predávajú v stánkoch v obchodných domoch. Bol poprášený hrubou vrstvou práškoveho cukru, tak som ho postupne oštipkávala ja.

Dobre posilnení sme sa dostali na zručaninu Branč, prešli sa k Starému hradu, ktoré sme ani s navigáciou nenašli a skončili sme pri stohu slamy, ktorú všetky deti najbližšiu polhodinu rolovali hore dolu po lúke s cieľom sa na nej udržať čo najdlhšie. Aj tínedžeri mali dobrý čas.

Upachtení sme ich potom odviezli do Tarzanie, kde si položili po stromoch. Gwen do seba narvala hranolky a polku bryndzových halušiek. Zaspávali dobre unavení. Psy boli tiež vybláznené a zaľahli v pelechoch.

Na ďalší den sme im sľubovali iba prechádzku a nejakým nedopatrením z toho bolo 9 km. Dostali sme sa až do Čiech. Síce frľali, ale tiež boli spokojní, že sme strávili celý deň vonku, lebo po ceste sme sa ešte zastavili v Holičí pozrieť ojedinelé megality, staré 6000 rokov.

11.9. 2021 Svadbujeme sa

S 20. výročím atentátu na Newyorské dvojčky prišla aj Zuzkina svadba. Tato mal už dávno ohlásený beh Nitriansku 100, takže sme sa svadbovať išli sami. Antie Zuzka bola krásna nevesta. Jednoduché biele šaty podčiarkli jej prirodzenú krásu. Dievčatá na ňu civeli s doširoka tvorenými očami. Svadba bola malá, iba 13 ľudí na mestskom úrade, kde ich oddávala bývala riaditeľka gymnázia, kam sme všetci

chodili a obrad uvádzala dejepisárka, ktorá ma hneď spoznala. A aj keď bola pripravená iba za 2 týždne, mala som pocit, že je veselá, úprimná

a všetci sú spokojní. Babina s dedkom vyronili aj slzu. Aj Pampúšik Janko sa rozcitlivel. Každý si jednoducho želal, aby to vyšlo aspoň na 50 rokov. Teda, minimálne na toľko☺
Po obrade sme sa najedli a oslávili v reštaurácii Friends. Deti sa najviac tešili na tortu.

A kým sme sa my svadbovali, tato sa trápil v takmer 30 stupňoch. Nik nečakal, že sa ešte natoľko oteplí. Počas 13,5 hodinového behu sa neozýval. Iba sme sledovali jeho umiestnenie na stránke usporiadateľa. Celý čas sa držal pekne okolo 7-meho miesta.

Večer sme sa ho vybrali čakať do cieľa. Deti, Toby a ešte sa pridal aj malý ježko, ktorého sme našli pod stromom pri cieľovej čiare. Tato dobehom 2 minúty po mojom odhade. Všetci sme mu na posledných 100 metrov kričali takmer do tváre, že to dá a je perfektný. Šiesty. Jeho doterajšie najlepšie umiestnenie. Zničený, ale spokojný. Ešte v tú noc dorazil domov do Stupavy, ledva sa

vydriapal hore schodami do izby a natrela som ho mariškovou masťou. Teda, úprimne, ja by som sa takto nezničila, ale on to asi potreboval. Čakal ho náročný čas. V októbri mal nastúpiť nový riaditeľ = Austrálčan Rob a tato sa tešil na nové zmeny.

Október

Nové zmeny sa diali, len nie tak rýchlo ako tato čakal. Ešte v peknom počasí si stihol s kolegami vybehnúť na Gerlach. Bola to krásna túra za slnečného počasia. Posledný októbrový víkend. Po ňom sa zavreli všetky turistické chodníky. Vodca bol jeden z kolegov z Mochoviec, ktorý veľa nenahovoril. 3. člen bol Roman.

November

Jedenásty mesiac prišiel chladným počasím a lockdownom pre 3. Vlnu covidu. Čísla hospitalizovaných začali rásť a odvsadial' je tlak na očkovanie. Niektorí ľudia idú už na 3. dávku a podľa rôznych informácií

bude aj 4., 5.,až kým nebudú zaočkovaní všetci. Aj tato sa dal a strávil 3 dni v posteli chorý ako by mal Covid.

Keďže sa nedalo nikam ísť, trávili sme veľa času doma. Každý deň sme sa snažili chodiť von, cvičiť pred televízom, čítať a nejako zabíjať čas. Tato kúpil 1000 kúskové puzzle a stavali sme celá rodina hodiny a hodiny. Arlie bol hlavný hľadač kúskov, ktoré sme nevedeli kam dať.

Všetky mimoškolské aktivity sú zrušené. Ani parkur, ani plávanie, či tancovanie.

13. november

Babinin stav sa zdal byť stabilizovaný. Veľa toho nenajedla a vracala každý deň. Cez víkend sme chodili upratať. Arlie jej ukázal knihu, ktorú práve čítal „Traja kamoši“. Dokonca jej aj prečítal časť, kde sa hovorilo o axolotlovi. A potom jej porozprával o tých svojich. Bol rád, aj keď išiel s malým srdiečkom. Je citlivý a keď vidí niekoho trpieť, nevie, čo robiť, lebo cíti bolesť iných. V nedeľu sme odchádzali s úsmevom a začal sa ďalší týždeň. V piatok babinu odviezli do nemocnice. Dedko zavolať záchranku, lebo sa mu zdalo, že veľa vracia. Stabilizovali ju. Ráno 13., okolo 7 hodiny nám dedko volal, že zomrela. V spánku.

Po prvom šoku bolo treba zariadiť potrebné a tato odišiel do Štitár. Dedko ma poprosil o pripravenie poslednej rozlúčky za rodinu.

20. november – Posledná rozlúčka

Cintorín bol plný ľudí, aj napriek zákazu vychádzania. Takmer sme to nestihli, lebo sme ostali stáť v zápche. Zuzka jej vybrala pekné šaty aj rúž. Prázdno vo vnútri bolo veľké. Čas ubíhal rýchlo, omša prinášala slová útechy a pomohlo aj slniečko, čo sa nám opieralo do chrbta a zohrievalo. Tu môj príhovor:

Pravdou je, že nie vždy zostaneme s tými, s ktorými nás spája niečo hlboké a zmysluplné. Niektoré kapitoly nášho života sú plné a ohromujúce tým najlepším spôsobom, ale majú konkrétny koniec a uzavretie. Niektoré kapitoly končia rýchlo, niekedy v strede stránky a niekedy dokonca skôr, ako sme na to pripravení...

Drahá rodina, milí priatelia, vážení kolegovia a známi, Je mi ľúto, pretože viem, že každý z Vás pociťuje stratu a prázdno, pretože mamina môjho manžela, Zuzana Vinkovičová, Vám bola drahá. S úctou, keď máte srdce naplnené smútkom, Vám ju pripomeniem.

Ak by ste mali povedať iba 1 slovo, ktoré Vás pri Zuzane napadne, čo by to bolo? Asi Vás neprekvapí, že mne napadne SILA, pretože mamina Zuzana, bola silná. Ženy, ktoré sú silné, majú neuveriteľnú schopnosť, ako sa so všetkým vyrovnávajú. Ak padnú na zem, možno si trochu objíjú koleno, ale okamžite vstanú a kráčajú ďalej. Lenže Zuzana sa taka nenarodila, ona sa takou stala. Aj vďaka Vám.

Aj vďaka svojej mame Magdaléne, seste Ici a bratovi Marianov. Spolu ste vyrastali a objavovali svet. Stavali ste sa vlastné nohy a pochopili, že život sa s vami nebude maznať a musíte bojovať a ísť za tým, čo je dôležité. Vedeli ste, že ešte len ako čerstvá stredoškôľka mala odvahu chodiť na leto brigádovať sama do nemecka ?

Nemáme pod kontrolou, ako dlho sa niekto rozhodne nás milovať. Ani to, ako dlho sa niekto rozhodne zostať. To silná žena chápe. Je ako skala, ktorá je vždy na svojom mieste, ako bralo, do ktorého narážajú vlny na pobreží.

Vedel to aj jej manžel Janko. Mohol sa spoľahnúť, ako na maják v hmle, že jeho Zuzka vždy bude svietiť a poskytne mu bezpečie. Ved', aj vďaka nemu bola silnejšia, nepotrebovala riešiť veci sama, boli na to spolu. Spolu prešli vysokou školou, kde sa im narodil prvý syn a počas skúškového obdobia mu na internáte na striedačku menili plienky. Navzájom si verili, že dokážu prijať výzvy zamestnaní, že si mohli ostať oddaní aj napriek kope ľudí, ktorí sa premleli ich životom. A popri tom sa nezabudli tešiť zo života.

Mája tento rok mi mamina poslala fotografiu, bolo pod ňou napísané: Prvomájová pusa pod čerešňou, 42. ročník. Tradícia musí byť zachovaná za každých okolností.

V dobrom aj v zlom. V zdraví aj chorobe. A myslím, že ak by jeden druhému mohli ešte niečo povedať, tak by to znelo možno takto: Ďakujem, že som mohla byť domovom pri tvojom dobrodružstve. Ďakujem, že som mohol byť pokojom v tvojej búrke. Nemilujem ťa srdcom, to môže totiž zastať. Nemilujem ťa myslou, tá môže totiž zabudnúť. Milujem ťa dušou, tá je totiž večná.

A čo by povedala svojim deťom? Možno: Ľudia umierajú, len keď sú zabudnutí. Pokiaľ si ich budeš pamätať, vždy budú s tebou. Ak teda budete mať chuť Vašu Zuzanu znova vidieť, zastavte sa pri jej deťoch. Jej eleganciu, prirodzenú ladsť a radosť nájdete pri pohľade na jej dcéru Zuzku. Má jej úsmev, rovnako zakrivenú spodnú peru a dokonca zistíte, že má jej vejáriky okolo očí, keď sa smeje.

Ak budete chcieť počuť praktický názor a vhlad do nejakej situácie, alebo počuť, že určite existuje riešenie na nejaký problém, alebo že sa niečo dá zariadiť, prehodte pár slov s jej synom Slavomírom. Je ako jeho mama Zuzana, nič čo začne, neostane nedokončené. Jej rodičovská ruka a srdce ich oboch vyformovala a zanechala v nich veľký kus seba.

Pri silných ženách sa vyrozmárajte, ony vás určite vypočujú. Nájdú si čas a energiu na vás, lebo vy ste dôležitejší. Silné ženy pomáhajú niesť vaše ťažkosti a riešiť vaše problémy. Áno, asi tak Zuzku poznáte vy, jej priatelia. Dávala samu seba, tancovala s vami na tancovačkách, plesoch, oslavovala s vami jubileá, chodila do divadiel. Hľadala riešenie, keď se boli v koncoch. Pomáhala a vybavovala tam, kde si vy nevedeli pomôcť. Lebo.... Sú ľudia, ktorí vám naložia plnú batožinu. A potom sú tu iní, ktorí vám pomôžu niesť vaše bremeno.

Keď zrazu silná žena na chvíľu „zmizne“, lebo potrebuje oddych a pokoj, bojovať s chorobou, okamžite ju treba nájsť. Ved' ju všetci potrebujú. Potrebujú jej silu neustále.

Zamysleli ste sa však niekedy, odkiaľ sa tá sila v Zuzane brala? Možno spolu so schopnosťou akceptovať, že....

Niekedy sa sila vyjadruje prostredníctvom zraniteľnosti. Niekedy potrebujeme byť zlomení aby sme mohli pokračovať v našej ceste.

Všetci žijeme dni, kedy vidíme všetko ružovo Ale aj dni, keď o sebe pochybujeme, dni keď sa nemôžeme zbaviť strachu, dni, keď sa nezdáme byť silní, lebo zodpovednosť za to, čo sa s nami deje je mimo nás, keď do života vstúpi choroba a treba jej čeliť.

Čas, keď celý deň strávime v pyžame. Keď plačeme pred ostatnými, vyjadrujúc našu únavu a hnev. Nie je nič zlého v týchto dňoch. Nie je nič zlé. Starat' sa o seba znamená vyberať si múdro bitky, do ktorých sa pustíme. Nemusíme byť neustále veže plné sily. Je čas odovzdať svoj boj Bohu.

A preto Vám želám: Majte odvahu pozrieť sa na vašu zraniteľnosť, slabosť a strach. Tak ako mamina Zuzana.

A tiež veľa sily, aby ste mohli čeliť výzvam s dôverou ako aj s múdrosťou a zároveň si pamätať, ako veľmi môže láskavé slovo zmeniť každú situáciu.

Želám Vám vďačnosť, za všetko čo Vás v živote postretlo... i za to, že ste stretli Zuzanu Vinkovičoviú.

Novembrové dni sa mínali, ale smútok neodchádzal, aspoň mne to tak prišlo. Tato sa snažil pracovať, stretávať sa s ľuďmi, aby veľa nemyslel. Niekoľkokrát v týždni je v Štitádoch. Prišli jeho narodeniny. Tortu sme mu pripravili na 1. Adventnú nedeľu a zapálili prvú sviečku. Avšak, ani mi neprišlo, že sa blížila Vianoce.

December

Milla prešla na online školu. Na jednej strane sa tešila, na druhej som vedela, že jej budú chýbať spolužiaci a sranda, čo spolu majú. Podľa vyjadrenia pedagógov je tohtoročná 7-ma trieda ako z besných vajíčok a je na nich viac sťažností ako pochvál'. Ale aj napriek tomu sú radi spolu.

Milla sa mení. Ak by som ju porovnala s dievčaťom z pred roka, tak je to naozajský tinedžer. Sama si ostrihala vlasy. Vlastne si ich strihá stále kratšie a kratšie. Jej divoká hustá hriva vyzerá dobre. Chcela by si ich aj zafarbiť, ale tam odolávam.

Okrem vlasov strihá oblečenie a vyrába si nové kúsky. Dokonca sa jej zmenila aj chuť farieb a už nemusí byť všetko čierne. Teraz sú obľúbené pastelové farby. Odl'ahlo mi – emo štýl sa mi nepáčil.

Arlie trávi veľa času čítaním. Na internet im dali veľa kníh a vrámci triedy majú súťaž Rally lecture. Kto získa najviac správnych odpovedí na čítané knihy? Arlie by chcel poraziť Adama, takže je riadne motivovaný. V učení robí pokroky. Úlohy si robí sám bez nútenia, takže mi to robí radosť.

Deti boli celý december na striedačku doma – raz bola v karanténe Arlieho trieda, inokedy Gwenina. Tak som pracovala z domu a snažila sa zvládnuť domácnosť a pomáhať všetkým deťom, čo sa učili doma. Musím povedať, že to bol nápor na nervy, lebo bolo treba dokončiť účtovne rok a všetky faktúry. Cítila som sa unavená, podráždená a tiež stále smutná. Maminina smrť bola viac, ako som vedela stráviť. Cítil to aj Slavi. Bola som vďačná za každú

minútu, keď ich zobral von a ja som mohla byť chvíľu sama.

Deti sa na Vianoce tešili. Ja som sa tešila, že nebude práca a úlohy. Štedrý deň sme prežili v Štitádoch. Dedko spravil kapustnicu a kapra, auntie Zuzka šalát a zasadli sme za stôl, kde bolo o 1 miesto menej. Gwen sa na všetkých usmievala a tešila sa zo stromčeka. Každú chvíľu sa pýtala, či už môže rozbaľiť darčeky. Ako auntie, tiež je darčeková. Ale aspoň rozháňala mraky smútku, ktoré bolo cítiť večer.

Dedko dostal kopu kníh, aby mu vyplnili čas a samotu. Deti ako obvykle behali od jedného darčeka ku druhému a nevedeli, s ktorým sa skôr hrať. Darček pre tata nedorazil. Teda, dorazil, ale z nejakého mne neznámeho dôvodu ho poslali späť a musela som ho objednávať ešte

raz. Mama bola smutná, ale pokojná. Je fajn, že mamina už netrpí. Každý sme sa snažili stráviť chvíle čo najpokojnejšie a pomáhať v tom aj ostatným. Takže sa nakoniec Vianoce vydarili. Vydarili sa v tom, že ani jeden z nás nesedel v kúte a v plači, aj keď smútok v srdciach bol. Ale ten zoberie preč iba čas.....

Na 2. sviatok vianočný sem sa vybrali tradične na chatu do Banskej Štiavnice. Asi sa to stane tradícia. Petra s Marianom dorazili ako prví a každého upozorňovali na zľadovatelú cestu. Snehu bolo ešte tak 10-20 centimetrov. V dobrej nálade sa vytiahli hry. Dokonca som sa prvý večer naučila hrať sedmu. Potom mi ostalo zle a nasledujúci deň som strávila v horúčke v posteli s pokazeným žalúdkom. Hrali sa všetky možné aj nové hry. Aj bol krik a hádky, ale to asi k dobrej partii patrí. Na 2. deň sa pridali auntie s Jankom a na 3. prišli Renča s Romanom. Petra sa postarala o dobré jedlo.

Deti sa vyšantili v snehu na kopcoch. Tato im pred Vianocami stihol kúpiť klzáky. Posledné dni roku 2021 sa chýlili ku koncu. Tato zhodnotil, že potrebujeme trochu vypadnúť a čakal nás týždeň v Egypte. Preč od Covidu, preč od smútku. Iba my 5 a spolu.